

Sygnatura akt: I C 201/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: **D. G.**

przeciwko: **(...) S.A. z siedzibą w W.**

- o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

I. oddała powództwo;

II. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz adwokat M. G. prowadzącej Kancelarię Adwokacką przy ul. (...) w W. kwotę 270,00 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych zero groszy) podwyższoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce D. G. z urzędu;

III. kosztami sądowymi, od których uiszczenia powódka była zwolniona obciąża Skarb Państwa;

IV. nie obciąża powódki kosztami procesu pozwanego.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka - Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 26 września 2018 r.

Sygn. akt I C 201/18

UZASADNIENIE

W dniu 19 marca 2018 roku powódka D. G. wystąpiła z pozwem skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z 27 listopada 2017 roku w sprawie (...) (...), opatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem z 22 stycznia 2018 roku. W uzasadnieniu powódka podała, że przed nadaniem klauzuli wykonalności spłaciła w ratach kwotę 543,61 zł - zgodnie z ustaleniami dokonany telefonicznie z pracownikiem pozwanego (k.3-4).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Pozwany wskazał, iż powódka na etapie (...) miała możliwość skutecznego powołania się na uregulowanie zadłużenia, lecz tego nie uczyniła, natomiast obecnie nie może podnosić okoliczności faktycznych, które zostały pominięte w postępowaniu rozpoznawczym. Pozwany nie kwestionował 11 wpłat dokonanych przez powódkę, lecz wskazał, iż zostały one zaksięgowane na poczet długu najdawniej wymagalnego, ponieważ z przelewów pozwanej nie wynikało za co płaci. Ponadto wpłaty nie odzwierciedlały rzeczywistego zadłużenia wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty. Pozwany był uprawniony do wszczęcia postępowania egzekucyjnego nawet przy założeniu, iż powódka spłaciła należność główną, ponieważ do zapłaty pozostawałyby i tak odsetki ustawowe, koszty procesu i koszty zastępstwa w egzekucji (k.45-48).

Powódka, zastępowana przez pełnomocnika z urzędu, podtrzymała swoje stanowisko na rozprawie w dniu 4 lipca 2018 roku (k.88 - czas zapisu: od 00:01:12), zaś w piśmie datowanym na 31 lipca 2018 roku podniosła, iż nigdy nie otrzymała nakazu zapłaty, a informację o jego wydaniu uzyskała w toku postępowania egzekucyjnego. W ocenie powódki zakwalifikowanie doręczenia jako skutecznego w związku z brakiem podjęcia korespondencji w terminie było wadliwe, a skoro nie miała ona możliwości powołania się w (...) na okoliczność spełnienia świadczenia w chwili wniesienia pozwu w kwocie 450,00 zł, skutek ten zamierza osiągnąć w niniejszym postępowaniu (k.94-95).

W piśmie procesowym z 10 września 2018 roku pozwany zanegował, aby czynił z powódką uzgodnienia w zakresie zaniechania dochodzenia zadłużenia na drodze sądowej pod warunkiem regulowania zobowiązania w wysokości po 50 zł miesięcznie (k.106-107).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w W. dostarczał na rzecz D. G. gaz propan luzem. Pozwana nie regulowała wszystkich płatności na rzecz (...) S.A. za sprzedany gaz wraz z opłatą za użytkowanie zbiornika i posiadała z tego tytułu zadłużenie. W dniu 10 lutego 2017 roku powódka dokonała wpłaty kwoty 43,61 zł, która została zaksięgowana w całości na poczet faktury VAT nr (...), za którą już istniała zaległość wynosząca 44,85 zł. Następnie w dniu 10 marca 2017 roku powódka dokonała kolejnej płatności w kwocie 50 zł, którą pozwany w zakresie 1,24 zł zaliczył na poczet faktury VAT nr (...), a odnośnie 48,76 zł - na poczet zaległej faktury VAT nr (...) opiewającej na kwotę 96,84 zł. Z kolei wpłata pozwanej z 10 kwietnia 2017 roku w wysokości 50 zł została zaliczona w zakresie 48,08 zł na poczet faktury VAT nr (...) rozliczając ją w całości, a odnośnie 1,92 zł podlegała zaliczeniu na zaległość z faktury VAT nr (...) opiewającej na 79,84 zł. Wpłata pozwanej z 10 maja 2017 roku w kwocie 50 zł została zaliczona na fakturę VAT nr (...). Na wskazaną fakturę została także zaliczona kolejna wpłata pozwanej z 9 czerwca 2017 roku w kwocie 50 zł, która rozliczyła ją w całości (27,92 zł), natomiast w zakresie 22,08 zł pozwany zarachował ją na zaległość objętą fakturą VAT nr (...). Dwie wpłaty pozwanej wynoszące po 50 zł z 7 lipca 2017 roku i 9 sierpnia 2017 roku zaliczono na zaległość z faktury VAT nr (...), która wynosiła 72,37 zł rozliczając ją w całości oraz w zakresie 49,71 zł na fakturę VAT nr (...) wystawioną na kwotę 282,99 zł. Wpłaty pozwanej z 12 września 2017 roku, 9 października 2017 roku oraz 9 listopada 2017 roku w kwotach po 50 zł zostały zaliczone na zaległości powódki z faktur VAT nr (...) (wystawionej na kwotę 517,41 zł). Z kolei wpłata pozwanej z 8 grudnia 2017 roku w kwocie 50 zł na rzecz (...) S.A. została zaliczona na odsetki do faktury (...) z wysokości 18,51 zł, odsetki do faktury VAT nr (...) w wysokości 21,94 zł oraz odsetki do faktury VAT nr (...) w wysokości 9,55 zł. W tytułach wpłat powódka każdorazowo wpisywała „etap polubowny”.

Dowody:

- kserokopie jedenastu potwierdzeń wpłat (k.10-12);
- wyciąg z konta (k.56-58);
- duplikaty sześciu faktur (k.59-64).

W dniu 27 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. (...)(...) uwzględniając w całości powództwo z 23 października 2017 roku, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym

nakazał D. G. aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę łączną 543,61 zł w tym

kwotę 109,73 zł z odsetkami: ustawowymi od dnia 2015-05-25 do dnia 2015-12-31 i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2016-01-01 do dnia zapłaty

kwotę 64,22 zł z odsetkami: ustawowymi od dnia 2015-06-25 do dnia 2015-12-31 i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2016-01-01 do dnia zapłaty

kwotę 38,44 zł z odsetkami: ustawowymi od dnia 2015-07-24 do dnia 2015-12-31 i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2016-01-01 do dnia zapłaty

kwotę 79,88 zł z odsetkami: ustawowymi od dnia 2015-08-25 do dnia 2015-12-31 i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2016-01-01 do dnia zapłaty

kwotę 51,34 zł z odsetkami: ustawowymi od dnia 2015-09-25 do dnia 2015-12-31 i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2016-01-01 do dnia zapłaty

kwotę 200,00 zł z odsetkami: ustawowymi od dnia 2015-10-01 do dnia 2015-12-31 i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2016-01-01 do dnia zapłaty

oraz kwotę 210,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Zarządzeniem z 15 stycznia 2018 roku Sąd pozostawił w aktach korespondencję dla D. G. ze skutkiem doręczenia na dzień 19 grudnia 2017 roku, ponieważ nie została podjęta w terminie przez adresata pomimo dwukrotnego awizowania. Po uprawomocnieniu się wskazanego nakazu zapłaty w dniu 22 stycznia 2018 roku referendarz sądowy wydał postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności temu orzeczeniu. W oparciu o uzyskany przez (...) S.A. tytuł wykonawczy Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w T. M. Ś. prowadził postępowanie egzekucyjne (...) przeciwko D. G.. 21 lutego 2017 roku D. G. złożyła skargę na orzeczenie referendarza o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty. Postanowieniem z 18 czerwca 2018 roku Sąd utrzymał w mocy postanowienie referendarza sądowego z 22 stycznia 2018 roku w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- nakaz zapłaty z 27.11.2017r. wraz z potwierdzeniem nadania korespondencji (k.19, k.75-76v);
- zarządzenie z 15.01.2018r. (k.77);
- postanowienie z 22.01.2018r. (k.77v);
- wniosek o wszczęcie egzekucji (k.1-1v akt (...));
- skarga na orzeczenie referendarza sądowego (k78);
- postanowienie z 18.06.2018r. (k.86v-87).

Ustalenia stanu faktycznego zostały dokonane w oparciu o wymienione dokumenty przedłożone przez strony, a także zawarte w aktach (...) o sygn. Nc-e (...) oraz w aktach postępowania egzekucyjnego o sygn. (...) (...), które Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ nie było żadnych podstaw pozwalających na podważenie ich prawdziwości. Większego znaczenia dla sprawy nie miały zeznania powódki, które dotyczyły okoliczności poprzedzających wydanie tytułu egzekucyjnego, a zatem zasadniczo nieprzydatnych dla oceny powództwa przeciwegzekucyjnego. Natomiast odnośnie kwestii związanych z telefonicznymi ustaleniami między powódką, a pracownikiem pozwanego, które zanegował pozwany, Sąd w tym zakresie nie dał wiary zeznaniom powódki, ponieważ była ona osobiście zainteresowana korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem sprawy, a zeznania te nie korespondowały z żadnym innym dowodem.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 840 § 1 k.p.c., dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne;

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Powództwo z art. 840 § 1 k.p.c. jest środkiem merytorycznej obrony dłużnika, który pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem. Badanie sprawy prawomocnie zakończonej nie może jednak prowadzić do ponownego jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ Sąd w postępowaniu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego nie jest uprawniony do weryfikowania słuszności orzeczenia w chwili jego wydawania, gdyż godziłoby to w powagę rzeczy osądzonej, z jakiej korzysta prawomocny wyrok. Z chwilą uprawomocnienia się wyroku dochodzi bowiem do prekluzji materiału faktycznego sprawy, w której został on wydany. Oznacza to, że jeżeli określone okoliczności i oparte na nich zarzuty lub wypływające z nich wnioski istniały i dały się sformułować w chwili zamknięcia rozprawy, lecz strona skutecznie ich nie podniosła lub nie przytoczyła, w związku z czym nie zostały spożytkowane przez sąd przy wydawaniu wyroku, podlegają prekluzji, czyli wykluczającemu działaniu prawomocności. Prekluzyjny skutek prawomocności oraz powagi rzeczy osądzonej jest bowiem niezależny od tego, czy strona ponosi winę w zaniechaniu przytoczenia określonych okoliczności lub podniesienia właściwych zarzutów (vide: wyrok SN z 12.12.1972 r., sygn. II PR 372/72, Legalis nr 16776).

Powódka nie sformułowała podstawy prawnej swojego roszczenia, dlatego - mając na względzie przytoczone w pozwie oraz dalszym piśmie procesowym okoliczności, należało rozważyć wystąpienie ustawowych przesłanek powództwa wymienionych w art. 840 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Bezspornym było, iż tytuł wykonawczy powstał 22 stycznia 2018 roku, natomiast wcześniej - w okresie od 10 lutego 2017 roku do 9 listopada 2017 roku powódka dokonała na rzecz pozwanego 10 wpłat w łącznej kwocie 493,61 zł, zaś ostatnia jej wpłata z 8 grudnia 2017 roku w kwocie 50 zł z nastąpiła już po wydaniu tytułu egzekucyjnego, do czego doszło 27 listopada 2017 roku.

Ponieważ tytułem wykonawczym, który próbuje zwalczać powódka, jest nakaz zapłaty zaopatrzonej w klauzulę wykonalności, nie występowała możliwość oparcia żądania na podstawie wynikającej z treści art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. Przez zaprzeczanie zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności trzeba rozumieć sytuację zaprzeczenia przez dłużnika obowiązku spełnienia na rzecz wierzyciela świadczenia objętego tytułem egzekucyjnym. Należy odróżniać sytuację, gdy tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie sądu, które korzysta z powagi rzeczy osądzonej oraz, gdy tytuł ten takiej cechy nie posiada. Za ugruntowany w orzecznictwie i judykaturze przyjmuje się pogląd, że powództwo przeciwegzekucyjne oparte na wskazanej podstawie może dotyczyć tylko tytułów egzekucyjnych

niepochodzących od sądu, których nie chroni prawomocność materialna czy zawisłość sporu (vide: post. SN z 27.11.2003 r., sygn. III CZP 78/03).

Zatem w niniejszym postępowaniu Sąd nie był władny do analizy postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, a do tego w istocie zmierzał akcentowany przez powódkę zarzut związany z brakiem doręczenia jej nakazu zapłaty (w konsekwencji brakiem prawomocności) oraz twierdzenie, iż zakwalifikowanie doręczenia nakazu jako skutecznego w związku z brakiem podjęcia korespondencji w terminie było wadliwe. Powyższy zarzut mógł być przedmiotem skargi na wydanie przez referendarza sądowego postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, która to skarga po rozpoznaniu przez Sąd okazała się jednak niezasadna (k.86v).

Sąd rozpoznający powództwo opozycyjne jest bezwzględnie związany orzeczeniem wydanym w sprawie między wierzycielem a dłużnikiem, co do ustalonego w sentencji obowiązku świadczenia. Powództwo przeciwegzekucyjne w odniesieniu do orzeczeń sądowych może być oparte jedynie na podstawie ujętej w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i to wyłącznie wówczas, gdy zdarzenie powodujące wygaśnięcie zobowiązania lub niemożność jego egzekwowania, nastąpiło po wydaniu orzeczenia, a ściślej, po zamknięciu rozprawy (vide: uchwała SN z dnia 23 maja 2012 r., III CZP 16/12). Ustawodawca wyjątek od tej zasady przewidział tylko wtedy, gdy dłużnik opiera powództwo na zarzucie spełnienia świadczenia przed zamknięciem rozprawy, jeżeli zarzut ten - ze względu na ustanowiony ustawą zakaz - nie mógł być rozpoznany w sprawie, w której wydano tytuł egzekucyjny.

Jak wynika z uzasadnienia rządowego projektu (...) sejmowy nr (...) ustawy 10 lipca 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny – Kodeks Postępowania Cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1311), która z dniem 8 września 2016 roku nadała art. 840 § 1 pkt k.p.c. aktualnie obowiązującą treść, celem wprowadzonej zmiany było wyeliminowanie podstawy pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego obejmującego orzeczenie sądowe w razie zgłoszenia takich okoliczności faktycznych, które zostały pominięte w postępowaniu rozpoznawczym jako spóźnione albo nie zostały w ogóle zgłoszone. Gdyby dopuścić taką możliwość, to powództwo opozycyjne służyłoby „korygowaniu” orzeczenia wydanego w procesie, w którym dłużnik nie przytoczył faktów we właściwym terminie.

Dokonując analizy przesłanki określonej w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. na gruncie niniejszej sprawy należy wskazać, iż po pierwsze D. G. posiadała szereg zaległości płatniczych względem (...) S.A. W ocenie Sądu nie zdołała wykazać dowodowo, aby doszło do dokonania - w oparciu o telefoniczne uzgodnienia z nieustalonym pracownikiem pozwanego - płatności za te same faktury, które były następnie objęte przedmiotowym nakazem zapłaty wydanym w (...), a zatem, aby doszło do spełnienia tego świadczenia. Zeznania powódki, która była zainteresowana konkretnym rozstrzygnięciem sprawy, okazały się niewystarczające, ponieważ nie korespondowały z innym materiałem dowodowym, w szczególności nie potwierdzały tego dowody wpłat, w których brakowało wskazania konkretnych faktur, za które następowały płatności. W tej sytuacji pozwany, który był wierzycielem powódki z tytułu innych, wcześniejszych faktur, zgodnie z art. 451 § 3 k.c. miał prawo zaliczyć poszczególne wpłaty pozwanej na poczet zadłużenia najdawniej wymagalnego, nieobjętego pozwem z (...) i to właśnie uczynił w oparciu o wyciąg z konta klientki.

Po wtóre wymaga podkreślenia, iż nawet, gdyby przyjąć, iż doszło do wykonania zobowiązania, to powódka w ogóle nie mogła powoływać się na zarzut spełnienia świadczenia w zakresie kwoty 493,61 zł, ponieważ nie został on podniesiony w sprzeciwie od wydanego w (...) nakazu zapłaty.

Spełnienie świadczenia, do którego doszło przed zamknięciem rozprawy (wydaniem orzeczenia) może być badane przez Sąd w procesie opozycyjnym jedynie wtedy, gdy fakt ten z mocy ustawy nie mógł być przedmiotem rozpoznania w sprawie. Jeżeli orzeczenie merytoryczne w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, stanowiące tytuł egzekucyjny (art. 777 § 1 k.p.c.) zapadło już po spełnieniu świadczenia przez dłużnika, to mógł on i powinien podnieść ten zarzut w sprzeciwie od tego orzeczenia. Podstawą powództwa opozycyjnego nie może być natomiast twierdzenie dłużnika o spełnieniu świadczenia, jeżeli nie podnosił tego w postępowaniu rozpoznawczym (vide: wyrok SN z 15.10.2015r., sygn. II CSK 781/14, Legalis nr 1360062).

Przedmiotowy nakaz zapłaty wydany w (...) został doręczony powódce w sposób zastępczy, mający postać fikcji prawnej doręczenia, ale pociągającej za sobą wszelkie jego skutki (vide: wyrok SN z 12.03.2015 r., sygn. I CZ 6/15, Legalis nr 1213105). Kwestia prawidłowości doręczenia powódce odpisu pozwu była następnie analizowana w trybie rozpoznania skargi na postanowienie referendarza sądowego z 22 stycznia 2018 roku w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności i nie budziła w tym zakresie wątpliwości Sądu (k.86v-87).

Z bezspornych ustaleń faktycznych wynika, iż powódka jeszcze przed wydaniem nakazu zapłaty dokonała płatności na rzecz pozwanego w kwocie 493,61 zł . Oznacza to, że D. G. nie tylko mogła (żaden z przepisów k.p.c. nie wyłączał takiej możliwości), ale i powinna podnieść zarzut spełnienia świadczenia w tym zakresie w sprzeciwie od nakazu zapłaty, do czego jednak nie doszło i nakaz uprawomocnił się w całości. Zatem podniesienie zarzutu spełnienia świadczenia dopiero w niniejszym postępowaniu uznać należało za spóźnione. Prawomocny nakaz zapłaty, jako orzeczenie sądowe, korzysta z powagi rzeczy osądzonej, a twierdzenia powódki w istocie zmierzały do ponownego merytorycznego rozpoznania prawomocnie zakończonej sprawy, co było niedopuszczalne. Powództwo opozycyjne jak to zostało wcześniej wskazane, nie może służyć jako narzędzie do podważenia treści prawomocnego orzeczenia Sądu zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

W świetle powyższego roszczenie powódki jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu, o czym sąd orzekł w pkt I wyroku.

O wysokości wynagrodzenia pełnomocnika wyznaczonego z urzędu dla powódki, zasądzonego w pkt II sentencji od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie, orzeczono w myśl § 8 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 2 pkt 1 i 4 oraz ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714), ustalając jego wysokość – przy uwzględnieniu niezbędnego nakładu pracy, konieczności zapoznania się z aktami sprawy (...) i uczestnictwa w kilku terminach rozprawy - na kwotę 270 zł, stanowiącą 150% stawki minimalnej, podwyższoną o stawkę podatku VAT.

Uwzględniając trudną sytuację materialną D. G., w pkt III wyroku Sąd obciążył Skarb Państwa kosztami sądowymi, od których uiszczenia była zwolniona powódka.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 102 k.p.c. Przepis ten wyraża odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu, o ile zachodzą wypadki szczególnie uzasadnione. Do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” należy zaliczyć zarówno okoliczności związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej) strony. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego (vide: post. SN z 14.1.1974 r., sygn. II CZ 223/73, Legalis nr 17661).

Powódka ma trudną sytuację finansową i osobistą, jest osobą schorowaną, utrzymującą się z niewysokich dochodów. W toku procesu korzystała ze zwolnienia od kosztów sądowych w całości, ponadto dokonała dobrowolnych wpłat na rzecz wierzyciela, a występując z pozwem pozostawała w uzasadnionym subiektywnym przekonaniu o słuszności swoich racji, dlatego w pkt IV wyroku Sąd na podstawie art. 102 k.p.c., odstąpił od jej obciążenia kosztami procesu pozwanego, który wygrał w całości spór sądowy, gdyż byłoby to nie do pogodzenia z zasadami słuszności.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);
2. (...)

3. (...)

W., 10.10.2018r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska